

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 43296

гр. София, 29.12.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 73 състав, в
закрито заседание на 29.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

като разгледа дело номер **12836** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Производството по делото е образувано по жалба на С. И. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1830015/25.11.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към Сектор Пътна полиция В. Т., ОДМВР- В. Т., с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП– временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С молба от 29.12.2025г. от С. И. Т., чрез адв. В. от ВАК, с представено по делото пълномощно, съдът е сезиран с отделно искане, направено на основание чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК, да постанови спиране на изпълнението на Заповед № GRAM-1830015/25.11.2025г., което е предмет на настоящото производство.

Жалбоподателят иска спиране на изпълнението на оспорената заповед, като счита, че са налице сериозни обстоятелства, свързани със здравето на член от семейството – неговата майка, сочещи на причиняване на значителна или трудно поправима вреда вследствие на наложената ПАМ.

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е и основателно, като съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС. В процесния случай нормата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП предвижда, че подадената жалба не спира изпълнението на оспорваната заповед.

Съгласно чл. 171, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В случая спрямо С. И. Т. е приложена принудителна административна мярка по чл.

171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презумира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Спирането предпоставя наличие на друг противопоставим правен интерес, който по степен на важност е съпоставим или надделяващ над тези, защитени от това ex lege предварително изпълнение. В съответствие с това всички заповеди по чл. 172, ал. 1 ЗДвП са незабавно изпълняеми на нормативно основание с оглед осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административни нарушения – чл. 171 ЗДвП.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Оспорващият, който иска спиране, трябва да установи по делото тези предпоставки, като докаже, че предварителното изпълнение на наложената ПАМ би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда.

В случая жалбоподателят обосновава искането си с твърдения за вреди, които биха произтекли от невъзможността да осигури превозването на майка си, която е с тежко онкологично заболяване, от В. Т. до С. и обратно, с оглед необходимостта от извършване на преглед и евентуално хоспитализация в лечебно заведение в С.. В тази връзка е и приложената с искането медицинска документация, касаеща влошеното здравословно състояние на М. Т., на 79 год. Съдът споделя като основателна причина за процесното искане на жалбоподателя, като близък, осъществяващ грижи за родителя си във връзка с предприето лечение след диагностицирано онкологично заболяване, необходимостта от използване на МПС, за да може да осигури нуждите на неговата майка, свързани с транспортиране и придружаване при провежданото спрямо нея онкологично лечение. Касае се до сериозно засягане на правната сфера на лицето, доколкото се ограничава до голяма степен възможността му да осигури придвижването, респ. лечението на неговата майка съобразно медицинските предписания, във връзка с което са представени и доказателства по делото. По тези съображения съдът намира, че предварителното изпълнение ще причини на жалбоподателя значителни затруднения да полага грижи за болния си родител, поради което приема, че са налице предпоставките на чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 АПК, а именно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ПАМ ще има значителни негативни последици за жалбоподателя. Следователно налице е противопоставим правен интерес, съпоставим на обществения интерес, който предварителното изпълнение засяга.

По гореизложените съображения съдът приема, че предварителното изпълнение на оспорената заповед следва да бъде спряно до приключване на съдебното производство по обжалването ѝ с влязъл в сила съдебен акт.

Така мотивиран, Административен съд София-град

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № ГРАМ-1830015/25.11.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор към Сектор Пътна полиция В. Т., ОДМВР- В. Т., с която на С. И. Т. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП– временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП, до

решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, до приключване на съдебното производство по обжалването ѝ с влязъл в сила съдебен акт.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: